

Sygn. akt III CSK 51/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku M. S.

przy uczestnictwie T. H., W. B. M. B., P. C., A. C., J. G. K., Z. H., M. K. W., M. M. ,
P. M., Z. M., I. T., K. W. i G. W.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika T. H.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarżący T. H. wniósł o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K., w którym to postanowieniu oddalono apelację W. R. od postanowienia Sądu Rejonowego w S., stwierdzającego nabycie przez H. S. w drodze zasiedzenia bliżej określonej nieruchomości gruntowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisu Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona (ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany, a także wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Nadto skarga kasacyjna powinna spełniać wymagania przewidziane dla pisma procesowego i być wzbogacona o bliżej określone odpisy (art. 398 § 3 zd. 1 *in fine* k.p.c.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno korespondować z przesłankami określonymi w art. 398⁹ k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., II CZ 89/05).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej stanowią niezależne elementy konstrukcyjne tego środka zaskarżenia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 oraz 398⁴ § 2 k.p.c.), toteż konieczne jest ich wyraźne wyodrębnienie (por. post. SN z: 10 stycznia 2001 r., V CZ 189/02 oraz 23 stycznia 2008 r., II PK 278/07). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma podstawowe znaczenie na etapie oceny dokonywanej w ramach przedsądu. Jego istotą jest bowiem uargumentowanie stanowiska, że przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy powinna być skarga kasacyjna wywiedziona w sprawie, która została już rozpoznana i rozstrzygnięta przez Sądy powszechne, czyli co od której strona zrealizowała już prawo do rozpoznania sprawy w dwu instancjach. Z kolei uzasadnienie podstaw kasacyjnych służy innemu celowi, w postaci dokonania merytorycznej oceny zasadności skargi, co do której uprzednio stwierdzone już zostały podstawy do jej przyjęcia. Analiza tego uzasadnienia może być wprawdzie pomocna w rozważeniu, czy okoliczności sprawy świadczą o zaistnieniu skonkretyzowanych przez ustawodawcę przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednak zasadniczy cel wywodów strony skarżącej jest w tym przypadku ukierunkowany na wyjaśnienie zaistnienia takich naruszeń przepisów prawa materialnego lub prawa procesowego, które uzasadniają wnioski skargi: o uchylenie zaskarżonego orzeczenia albo o jego uchylenie i stosowną do żądania strony zmianę.

Jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Składający skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić odpowiednie argumenty (por. post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi przy tym występować w ramach podstaw skargi (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Skarżący wraz z wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sprecyzował, które przepisy zostały naruszone w kwalifikowany sposób, i na czym polegać ma oczywista zasadność skargi. Ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że występuje ona w sprawie „z powodu rażących naruszeń przepisów prawa materialnego i przepisów prawa procesowego, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, co prowadzi do pozbawienia uczestnika prawa własności nieruchomości”. W związku z tym podkreślić należy, że poprawne uzasadnienie wniosku o przyjęcie sprawy do rozpoznania jest obowiązkiem składającego skargę. Powołując się na przesłankę oczywistej zasadności, powinien był on wskazać naruszony przepis i wyjaśnić, w czym upatruje kwalifikowany charakter naruszenia prawa przez Sąd II instancji.

Niezależnie od tego, że skarżący zaniechał sporządzenia prawidłowego, wyczerpującego uzasadnienia wniosku o przyjęcie sprawy do rozpoznania, Sąd Najwyższy wskazuje, iż zgłoszone zarzuty, wsparte uzasadnieniem podstaw skargi kasacyjnej, nie świadczą o oczywistej zasadności tej skargi. Nadto istotna część naruszeń prawa procesowego wskazanych w przedmiotowym środku zaskarżenia nie podlega w ogóle kontroli w toku postępowania kasacyjnego; skarżący, wbrew zakazowi wynikającemu z art. 398³ § 3 k.p.c., dążył bowiem do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd II instancji.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że w skardze kasacyjnej nie wykazano, by zachodziły przyczyny określone art. 398⁹ k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw

I.n